

Tato námitka jest bezdůvodná, poněvadž použití § 26 zák. č. 329/21 je podmíněno tím, že jde o zařízení, které jest ve všeobecném zájmu, takže stížnost — namítajíc, že jde o zařízení všeobecně prospěšné — sama připouští, že jeden ze zákonných předpokladů uložení příspěvku podle § 26 cit. zák. je splněn. Předpis příspěvku podle § 26 jest ovšem podmíněn ještě další skutečností, to jest, že toto zařízení, ač slouží všeobecnému zájmu, přináší určitým osobám zvláštní hospodářský prospěch. St-1 arci popírá, že by mu vzcházel takovýto zvláštní hospodářský prospěch, ježto prý z elektrisace mají všichni občané prospěch stejný a ježto není prý rozhodno, že mlýn st-lův, kam elektrická síť má býti zavedena, nalézá se v odlehle části obce. — Této námitce sluší do jisté míry přisvědčiti.

Zavedení elektr. proudu je zajisté způsobilé přinésti hospodářský prospěch všem obyvatelům obce, neboť dociluje se jím dokonalejšího plnění veřejných úkolů obci uložených, které, jako na př. osvětlování, jsou nepochybně věci celé obce, nikoliv jen určitých občanů. Zvláštní hospodářský prospěch jednotlivcův nelze předpokládati již proto, že rozvětvení elektr. sítě až k jeho majetku značně zvyšuje investiční náklad. Aby bylo možno mluvit o jeho zvláštním prospěchu hospodářském, musilo by býti prokázáno, že zařízení bude tomuto jednotlivci prospěšno buď (kvalitativně) jiným způsobem nebo snad aspoň v míře podstatně větší než ostatním průměrným uživatelům.

Žal. úřad však žádný takový zvláštní hospodářský prospěch, který by st-li plynul ze zavedení elektr. proudu oproti jiným obyvatelům obce, nezjistil, neboť jediná okolnost, kterou uvádí, že se jeho nemovitost nalézá v odlehle části obce, a že proto položení elektr. sítě až do této části obce nepoměrně náklad zvýší, samo o sobě neospravedlňuje závěr, že st-1 má z elektrisace zvláštní hospodářský prospěch. Neměl tedy žal. úřad pro svůj úsudek, že zavedení elektr. proudu do obce přineslo st-li zvláštní hospodářský prospěch, v okolnosti právě dotčené dostatečné opory, pročež bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 8668.

Živnostenské právo: Žadatel za hostinskou koncesi v lázeňském místě nemá právního nároku na to, aby úřad podle 5. odstavce § 18 živn. řádu upustil od zkoumání otázky potřeby obyvatelstva.

(Nález ze dne 10. června 1930 č. 17.498/28.)

V ě c: B i a n k a P. v Karl. Varech proti zemské správě politické v Praze o koncesi hostinskou a výčepnickou.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výměrem osp-é v Karl. Varech z 30. července 1927 byla zamítnuta žádost st-lky za udělení koncese hostinské a výčepnické pro dům čp. . . s odůvodněním, že není tu potřeby obyvatelstva pro rozmnožení takovýchto živností v té části obce, kde je tento dům, naopak potřeba ta je úplně kryta. — Nař. rozhodnutím nevyhověla zsp odvolání st-lky z důvodu obsaženého ve výměru v odpor vzatém. — — —

Stížnost namítá, že v daném případě jsou tu skutkové předpoklady zmíněné v 5. odst. § 18, jež dávají úřadu podnět, aby upustil od zkoumání otázky potřeby obyvatelstva. Námitku tuto možno se zřetelem k obsahu rekursu, v němž st-lka uplatňovala, že § 18 se nevztahuje na lázeňská místa, chápati tak, jakoby obsahovala tvrzení, že úřad v daném případě nebyl oprávněn pozíratí k potřebě obyvatelstva, poněvadž jde o hotel k ubytování cizinců v lázeňském místě. Než v 5. odst. § 18 je ustanoveno, že jde-li o zřízení hotelů k přenocování cizinců ve větších městech a v lázeňských místech, jest »dle okolností« upustiti od zkoumání otázky potřeby obyvatelstva. Není tedy ani v tomto případě zkoumání této potřeby kategoricky vyloučeno. Z toho plyne, že ustanovení toto neposkytuje uchazeči nárok na prominutí požadavku potřeby obyvatelstva, jde-li o udělení koncese k provozování hotelu pro ubytování cizinců v lázeňských místech, nýbrž ponechává volnému uvážení úřadu, aby posoudil, zdali v konkrétním případě jsou tu okolnosti, které odůvodňují, aby od zkoumání otázky potřeby obyvatelstva bylo upuštěno, a rovněž je ponecháno volné úvaze úřadu posouditi otázku, vyžaduje-li potřeba obyvatelstva, aby žádaná koncese byla udělena. Dlužno tedy námitky, že úřad nebyl v daném případě oprávněn přihlížeti k potřebě obyvatelstva, zamítnouti jako bezdůvodnou. —

Č. 8669.

Živnostenské právo: I. * Posouditi v konkrétním případě, zda žadatel má obecné vzdělání postačitelé k provozování živnosti knihkupecké a obchodu s hudebninami ve smyslu čl. I. bodu 1. odst. 4. min. nař. č. 196/1907 ř. z., jest ponecháno volnému uvážení úřadu. — II. Může průkaz ten býti podán tím, že žadatel provozuje obchod se školními a modlitebními knihami a kalendáři jakož i živnost knihařskou?

(Nález ze dne 10. června 1930 č. 20.158/28.)

V ě c: Společenstvo knihkupců, obchodníků s uměleckými věcmi a hudebninami v Ú. proti ministerstvu obchodu o koncesi knihkupeckou.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nevyhovělo min. obch. odvolání stěžujícího si společenstva z výnosu zsp-é v Praze z 27. července 1927, kterým byla Emilu H. udělena koncese k provozování knihkupectví a obchodu s hudebninami pro dům č. p. . . — — — —

Ve stížnosti podané k nss namítá společenstvo v podstatě, že uchazeč o koncesi k provozování knihkupectví a obchodu s hudebninami musí prokázati takové vzdělání, které převyšuje obecné, průměrné vzdělání státních občanů a které umožňuje nejen knihy a hudebniny prodávati, nýbrž je také kriticky posouditi a na základě úsudku býti kupujícím radou při nákupu knih a hudebnin nápomocen. Vysvědčení o návštěvě obecné školy a dvou tříd měšťanské školy takovéto vzdělání nedokazuje, kdežto provozování licence k prodeji školních a modlitebních knih, jakož i provozování knihařství, není vůbec důkazem o obecném vzdělání.